

[Christmas Møller.]

at gennemføre meget strenge Foranstaltninger straks efter 5. Maj, thi naar der nu 8—9 Maaneder efter kan anvendes saadanne Metoder, hvad kunde man saa ikke have tænkt anvendt, hvis Ministeriet Buhl ikke straks, hurtigt havde taget fat paa de Folk, der burde straffes og interneres. Som jeg ogsaa altid har sagt, den Lovgivning, man gennemførte i Maj—Juni, var nødvendig paa det daværende Tidspunkt. Derfor kan det maaske godt være rimeligt og naturligt at ændre den tre Fjerding Aar efter, men disse Begivenheder viser, synes jeg, med stor Tydelighed, hvor farlig Situationen i Virkeligheden var lige efter Befrielsen, og hvor godt og lykkeligt vi kom over Overgangstiden.

Dernæst vil jeg gerne sige — jeg haaber, at den højtærede Statsminister vil forstaa det i den Aand, hvori det er sagt —, at jeg heller ikke forstaaer, at den højtærede Statsminister taler saa skarpt, næsten hadsk, som han gør. Jeg synes, der skal forfærdelig meget, utrolig meget til at hæfte Ordet Nazist paa Landsmænd. Jeg vil altid være noget betænkelig, selv om jeg slet ikke vidste, hvad de paagældende havde i Sinde, naar en Forening kalder sig „Foreningen af 6. Maj“, for der er i selve dette noget provokatorisk. Jeg er meget tilfreds med, at denne Forenings Forhold nu bliver undersøgt, og det er ogsaa rigtigt, at den selv har ønsket det. Men samtidig maa jeg naturligvis sige, at jeg vilde have taget paa disse Ting paa en noget anden Maade, end den højtærede Statsminister har gjort ved igen at sætte Skel, hvor det ikke er nødvendigt. Jeg vil gerne sige, for at det skal være fuldkomment klart, at saavel ulovlige Strejker som Strejker — der naturligvis ogsaa er ulovlige —, som har til Formaal at paavirke den offentlige Mening, fordi en eller anden Gruppe af Medborgere er utilfredse enten med en Dom eller med en Tjenestemandsdomsstols Afgørelse eller med en Udtalelse af Statsministeren, maa vi paa det skarpeste fordømme.

Det er efter min Opfattelse fuldkomment givet, at hvis der er noget, der skal ændres f. Eks. i Retsgrundlaget, saaledes som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby i anden Forbindelse ønskede det i Aftes, maa det ske ved Vedtagelse af ny Lov her i Rigsdagen. Hvis en Tjenestemandsdomsstol har truffet en Afgørelse, maa man rette sig efter den; det kan ikke nytte, at man vender sig derimod, og den højtærede Regering vil altid kunne regne med vor Støtte til skarp Gennemførelse af Retsorden og

Justits. Naar en Gruppe Medborgere er utilfredse med den højtærede Statsministers Udtalelser — jeg har heller ikke altid haft lige stor Grund til at være tilfreds med dem —, vil det efter mit Skøn føre til kaotiske Tilstande, som vi ikke vil have i dette Land, hvis man deroverfor skulde lade en fuldstændigt uskyldig Trediemand eller en uskyldig Virksomhed undgælde. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen — det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kan jo svare paa hans Vegne —, at naar det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen i Gaar talte om visse Forhold, som han var utilfreds med — altsaa efter min Opfattelse med Rette, men det er en anden Sag —, og saa overhovedet vovede at hentyde til, at vi kunde faa lignende Forhold som i 1943, saa er det efter mit Skøn en saa oplagt urimelig Tale, at man skulde næsten tro, den højtærede Statsminister og det kommunistiske Parti var ved at hjælpe hverandre med tilstrækkeligt Agitationsstof, hver paa sin Side. Vi for vort Vedkommende fordømmer en Udtalelse som den af det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen her fremsatte, og vi maa ogsaa have Lov til at sige til det ærede Medlem og til det kommunistiske Parti, at man har aldrig Lov til at sammenligne den store, brede, efterhaanden meget brede, folkelige Bevægelse, som førte til den 29. August, og som paa den lykkeligste Maade midt under Besættelsestiden førte Regering, Rigsdag og Modstandsbevægelse sammen — det vil sige sammenligne et Arbejde, vendt mod Tyskere og Landsforrædere, med et Arbejde, der skal gøres for at naa sit Maal indadtil i et frit Danmark.

Til Slut skal jeg kun sige, at vi vil ikke for de mange betydningsfulde indre Spørgsmaal glemme det store, alt dominerende: Danmarks genvundne Frihed. Vi har med Glæde og Tilfredshed konstateret den Maade, hvorpaa den danske Delegation under den højtærede Udenrigsministers Ledelse har handlet i London. Vi mener, dens Afstemninger har været rigtige. Vi mener, at den Tale, Udenrigsministeren holdt, var en rigtig og forstandig Tale. I den Politikkens — og dermed jo af hele Rigsdagen — i London, baade hvad angaar Bemærkningerne om Danmarks udenrigspolitiske Placering, Danmarks Afstemning, som vi finder ganske naturlig, og endelig Udenrigsministerens Paavisning af Flygtningeproblemet enorme Betydning, ser vi en fuldstændig Fortsættelse af den udenrigspolitiske Linie, som var Ministeriet Buhls.